

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2023 r.

sprawy **G. W.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 13 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 570/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 7 października 2021 r., sygn. akt II K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

G. W. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 24 listopada 2020 roku w miejscowości M., przy ul. [...], na terenie firmy S. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru oraz działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, po uprzednim odgięciu dolnej części lewego skrzydła drzwi usiłował zabrać w celu przywłaszczenia nieustalone rzeczy, lecz zamiaru swego nie osiągnął z uwagi na fakt, że nie otworzył wymienionych drzwi, a następnie po uprzednim przecięciu uchwytu na kłódkę dostał się do wnętrza garażu znajdującego się po przeciwnej stronie, skąd usiłował zabrać w celu przywłaszczenia nieustalone rzeczy, lecz zamiaru swego nie osiągnął z uwagi na fakt, że został spłoszony przez pracownika w/w firmy, czym działał na szkodę K. K., tj. o czyn z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

2. w dniu 24 listopada 2020 roku w M., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego VI Wydział Grodzki w S., sygn. akt. V K [...] z dnia 13 marca 2014 roku za czyn z art.178a § 1 k.k., kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki R. o nr rej. [...] będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w stężeniu 352,9 ng/ml, tj. o czyn z art.178a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 października 2021 r., sygn. akt II K 455/21, Sąd Rejonowy w M.:

1. G. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:
 - a) za czyn opisany w pkt. I części wstępnej wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,
 - b) za czyn opisany w pkt. II części wstępnej wyroku na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
3. na podstawie art. 43a §2 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz Funduszu świadczenie pieniężne w wysokości 10 000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych;

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 §1 k.k. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania od 24 listopada 2020 r., godz. 19:35 do 26 listopada 2020 r., godz. 15:50;

6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 760,60 (siedmuset sześćdziesięciu złotych 60/100) oraz opłatę w kwocie 300.00 (trzystu) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył to orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci:
 1. art. 114a § 1 k.k. poprzez uwzględnienie jako uprzedniego skazania oskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w S. (Niemcy) z dnia 10.07.2020 r., podczas gdy według ustawy polskiej czyn ten nie stanowi przestępstwa a w konsekwencji orzeczenie to nie podlegało wpisowi do rejestru karnego w Polsce,
 2. art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 106 k.k. poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia czynu w postaci prowadzenia pojazdu pod wpływem substancji psychotropowej będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego S. C. z 13.03.2014 roku w sytuacji, gdy skazanie oskarżonego za poprzedni czyn z 2014 roku uległo zatarciu z mocy prawa,
 3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku w postaci:
 - a) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dowolnym przyjęciu, iż oskarżony był skazany za przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w S. (Niemcy) z dnia 10.07.2020 r. a ponadto będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego S. z 13.03.2014 r. kierował w ruchu lądowym samochodem będąc pod wpływem substancji psychotropowej podczas gdy

czyn popełniony w Niemczech nie stanowi przestępstwa w Polsce zaś wcześniejsze skazanie z 2014 roku w Polsce uległo zatarciu z mocy prawa, b) art. 213 § 2 i 2a k.p.k. polegające na braku dołączenia do akt postępowania odpisu wyroku Sądu Rejonowego w S. (Niemcy) z dnia 10.07.2020 r. mimo, iż orzeczenie to miało wpływ na ustalenie uprzedniej karalności oraz ewentualne zatarcie wcześniejszych skazań oskarżonego z 2014 roku a w konsekwencji na wymiar orzeczonej kary,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż:
 1. oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia czynu podczas gdy przeprowadzone dowody oceniane zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego nie dały ku temu podstaw,
 2. wobec oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na zastosowanie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania a tym samym wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności,
 3. rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt. II sentencji wyroku oraz kary łącznej w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1. w pkt. 1 a) poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I sentencji i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres trzech lat próby,
2. w pkt. 1 b) poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu polegającego na kierowaniu w ruchu lądowym samochodem osobowym będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w stężeniu 352,9 ng/ml tj. za czyn z art. 178a § 1 kk i wymierzeniu mu za ten czyn kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz

dodatkowo świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym w wysokości 5000 zł.

Ponadto skarżący wniósł o zwrócenie się przez sąd orzekający do Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości w Niemczech o uzyskanie odpisu orzeczenia Sądu Rejonowego w S. (Niemcy) z dnia 10.07.2020 r. (sygn. 359 Js 21454/20; 17 Cs 273/20) w sprawie przeciwko oskarżonemu G. W. a następnie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przetłumaczonego odpisu ww. wyroku sądu na okoliczność ustalenia czy według ustawy polskiej czyn stanowił przestępstwo oraz czy podlegał wpisowi do rejestru karnego w Polsce.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 570/22, Sąd Okręgowy w Szczecinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył to orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegające na zaniechaniu prawidłowego rozpoznania przez Sąd II Instancji zarzutów zawartych w pkt 1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonego z dnia 17 grudnia 2021 roku a dotyczących podstaw skazania G. W. przez Sąd Rejonowy w S. (Niemcy) wyrokiem z dnia 10.07.2020 r. oraz kwestii zatarcia uprzednich skazań widniejących w Krajowym Rejestrze Karnym,

2) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. polegające na braku rozpoznania przez Sąd II Instancji wniosku dowodowego zgłoszonego przez obrońcę w treści apelacji a który to wniosek dowodowy zmierzał do wykazania linii obrony oskarżonego i miał istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13 lutego 2023 roku i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Z treści powyższej regulacji wynika jednoznacznie, że – poza uchybieniami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze – rażące naruszenie prawa tylko wtedy może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia zaskarżonego kasacją, gdy mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonej decyzji procesowej.

W przedmiotowej sprawie zaś, kwestia ewentualnego wadliwego rozpoznania zarzutów apelacyjnych, związanych ze wskazanym w zarzucie kasacji skazaniem przez Sąd Rejonowy w S. i nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w tym zakresie, nie mogła mieć jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Organ ten stwierdził bowiem, że rzeczony skazanie jest całkowicie irrelevantne z perspektywy uznania, że skazanie wynikające z wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt V K 97/14 uległo zatarciu. Nadto sąd odwoławczy przyjął, że wyrok Sądu Rejonowego w S. nie miał wpływu na wymiar orzeczonych przez sąd pierwszej instancji kar (k. 588 v., 589 v.). Skarżący nie zdołał podważyć trafności tych konstatacji.

Rozwijając ten wątek należy wskazać, że swój wniosek, iż skazanie na mocy ww. wyroku wydanego w sprawie V K 97/14, nie uległo zatarciu, sąd odwoławczy wywiódł przede wszystkim z faktu skazania oskarżonego, w dniu 8 lipca 2021 r., „m.in. za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności” (k. 588 v.). Do tej konstatacji sądu odwoławczego skarżący zaś w nadzwyczajnym środku zaskarżenia w ogóle się nie odniósł. Powyższe zaniechanie zwalnia Sąd Najwyższy z obowiązku czynienia szerszych uwag w tym przedmiocie. W tej sytuacji jedynie dla zupełności wyводу należy zauważyć, że przekonanie sądu odwoławczego w rzeczony kwestii było w pełni prawidłowe, co potwierdzają pozyskane w toku postępowania kasacyjnego kopie wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II K 547/20 oraz utrzymującego go w mocy wyroku

Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka 1590/21 (k. 25 – 31 akt SN).

Zaakcentować także należy, że z uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji w żaden sposób nie wynika, wbrew temu co podnosi skarżący, by to skazanie przez sąd w Niemczech miało zasadniczy wpływ na wysokość wymierzonych oskarżonemu kar, czy to za pierwsze, czy to za drugie z przypisanych mu przestępstw (k. 417 v., 418). I z tej perspektywy zatem kwestia braku pozyskania, wskazanego w zarzucie kasacji, odpisu wyroku tego sądu, nie może być traktowana jako mająca istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy należało stwierdzić, że kasacja jest oczywiście bezzasadna i orzec o jej oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[SOP]

[ms]